

கொற்கை நாவலில் முத்துக்குளித்தல்

பா. ரம்யா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பாத்திமா கல்லூரி, மதுரை-625018, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Korkai Novel's Pearl Fishery

P. Ramya a, *

^a Department of Tamil, Fatima College, Madurai-625018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

ramyamurugesan2587@gmail.com

Received: 05-12-2021

Revised: 23-04-2022

Accepted: 09-05-2022

Published: 29-07-2022

ABSTRACT

During the Sangam period, the people who lived in the Neythal region had fishing as their main occupation, however, those who lived near the seas rich in pearl shells were also involved in Pearl Fishery. It is detailed in the Sangam texts that two thousand years ago, the profession of Pearl Fishery was seen in ancient Tamil Nadu. The city of Korkai had the distinction of being the capital of the Pandya kingdom as it flourished in Pearl Fishery. The Paratavars, who had long had the right to Pearl Fishery, were invaded and subdued by the Mohammedans who usurped their right. In medieval history, the right to Pearl Fishery the Paratavars was completely usurped by foreign domination. Pearling is not an all-time business. You have to wait for the pearl growing season. The Paratavars refer to the giving of pearls by the term oyster. Silam is divided into profits and means funds from the sea. Produce of a single dive at a pearl fishery is the most important people involved in the pearling industry. Paratavars use mantras to avoid danger from ferocious sharks while kissing. These sorcerers are named sea lumps. It is known that pearls are divided into three types and these pearls are harvested in winter.

Keywords: Pearl Fishery, Korkai, Paratavar, Neythal Region

முன்னுரை

ஜோடி. குருஸ் தூத்துக்குடி மாவட்டத்திலுள்ள உவரியைச் சேர்ந்தவர். தற்சமயம் சென்னையில் தனியார் கப்பல்துறை நிறுவனமொன்றில் பணிபுரிகிறார். இவர் பரதவர் வாழ்வைக் களமாகக் கொண்ட ஆழிதழ் உலகு, கொற்கை என்னும் இரண்டு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். புலம்பல்கள் எனும் கவிதைத் தொகுப்பும், விடியாத பொழுதுகள், எனது சனமே எனும் இரு ஆவணப் படங்களையும் எடுத்துள்ளார். இவர் எழுதிய கொற்கை நாவல் 2013 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்றுள்ளது. கொற்கை நாவல் பாண்டிய நாட்டு முத்துக்குளித்தலைப் பற்றி பேசுகிறது. தென்னகத்தின் புகழ் பெற்ற முத்துக்குளித்தலைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முத்தும், முத்துக்குளித்தலும்

சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மீன்பிடித்தலையே தலையாய தொழிலாய்க் கொண்டிருந்தனரெனினும் முத்துச் சிப்பிகள் நிறைந்த கடற்பகுதிகளையொட்டி வாழ்ந்தவர்கள் முத்துக்குளிக்கும் தொழிலும் சங்கெடுக்கும் தொழிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தென்னகத்தின் முத்துக்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை என்பதை வரலாற்றுக் குறிப்புக்களின் வாயிலாகவும், இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறிகின்றோம். இவற்றை உலகமக்கள் உவப்புடன்

பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் அணிந்தனர். பாண்டிய நாட்டு முத்துக்குளித்தலைப் பற்றி டாலமி, பிளினி, பெரிபிளஸ் ஆகியோர் வியந்து பாராட்டியுள்ளனர். கடலில் அலையற்ற பகுதிகளில் ஒருவகை கிளிஞ்சல்கள் உருவாக்கும் மணி 'முத்து' என்றழைக்கப்பட்டது.

“முத்து என்பது தமிழ்ச் சொல், வடமொழியில் “மோதி” என வழங்கப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட காலங்களில் கடலில் மேய்ந்து கொண்டு சிப்பிகள் துளிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெறும் புதிய மழைத்துளி, அவற்றினுள் சென்று சிலகாலம் தங்கிய பின் முத்தாகப் பரிணமிக்கிறது. ஒளி வீசும் முத்து நவமணிகளில் ஒன்று தமிழகத்தில் கொற்கை, மன்னார் வளைகுடா ஆகிய ஈரிடங்களில் முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. வெண்ணிறம் வாய்ந்த கொற்கை முத்து உலகின் தலைசிறந்த முத்துக்களில் ஒன்று. கௌடியரின் ‘அர்த்த சாஸ்திரத்தில்’ கொற்கை முத்து உயரத்திப் பேசப்பட்டுள்ளது. ஆடவரும், பெண்டிரும், அரசர்களும், பிரபுக்களும் முத்துக்களைக் கோத்து மாலையாக அணிந்தனர். அதனால் அதன் விலை உயர்ந்தது. மன்னன் கருவூலத்தில் சேமிப்புப் பொருளாகவும் முத்து திகழ்ந்தது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தமிழக முத்து மேலைநாட்டு மக்களையும் கவர்ந்தது. கிரேக்க, ரோம நாட்டுக் கப்பல்கள் தமிழகத்தில் கிடைக்கும் முத்து, மிளகு இவற்றிற்காகவே நூற்றுக் கணக்கில் பாய்விரித்து மேலைக் கடற்கரையில் முகாமிட்டிருந்தன. யவன நாட்டில் செல்வம் குறைந்தது. அச்செல்வம் முழுவதும் தமிழகத்துடன் ஏற்பட்ட வாணிகத் தொடர்பினால் கரைந்ததால் ரோம அறிஞர்களும் வாணிகர்களும் கூக்குரலிட்டனர். இத்தகு முத்தினை எடுப்பதற்காகக் குற்றம் புரிந்து தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்ட குற்றவாளிகள் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

முத்து தோன்றும் விதம் - அபிதான சிந்தாமணி

“இப்புச்சிகளுக்கு மேலும் கீழுமாக வட்டமான கற்கள் போல் இரண்டு முடிகள் இருக்கின்றன. கடலின் கீழ் ஓடுகையில் நண்டும் மீன்களும் கலக்கிய சேறும் கல்லும் இதன் வயிற்றினுள் புகுந்து நோவைத் தரும். கையில்லாமையால் கற்களை வெளியில் விடாது. கற்கள் உட்சென்றதால் உண்டான நோவினால் ஒருவித பசையை அது கல்லின் மேல் பூசுகிறது. அதுவே முத்தாகிறது” எனக் குறிப்பிடுகின்றது (Selvi, 2009).

கடலடியில் உருவாகும் முத்துக்கள் எல்லாமே சிறந்தவை என்று சொல்ல முடியாது. முத்தின் சிறப்பு முத்துச் சிப்பியின் தரத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. முத்துச் சிப்பியின் இரண்டு வகைகளே மதிப்பு உயர்ந்த முத்துக்களைத் தரும் திறம் பெற்றிருக்கின்றன. மெலியகிரீனா, யூனியொ என்று இருவகை சிற்பிகளும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பான முத்துக்களை உருவாக்கித் தருகின்றன. மெலியகிரீனா என்பது கடல்களிலும், யூனியொ என்பது தெளிந்த நீர் நிலைகளிலும் வாழ்கின்றது. என்று துளசிதாஸ் “முத்தும் பவளமும்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பழந்தமிழ் நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற முத்துக்குளித்தல் மற்றும் கடல் வணிகம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. இவற்றுள் முத்து ஏற்றுமதி பற்றிய குறிப்பு மிக முக்கியமானது.

மதுரைக்காஞ்சி என்ற சங்க இலக்கிய நூலில் முத்தைப் பற்றிய விரிவான செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. முத்துக் குளிப்பில் மேம்பட்டிருந்ததனால் கொற்கை நகரம் பாண்டிய நாட்டுக்குத் தலைநகரமாகும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. கி.பி. 1330 ஆண்டில் எட்டாயிரம் படகுகள் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் இயங்கி வந்ததாக வரலாற்றாசிரியர் பிரயர் ஜோர்டனஸ் (Friar Jordanus) குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முந்துறை

இலங்கு முத்து”

“திரைதரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்”

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன (Rasamanikkanar, 1947).

பெருங்கடலினின்றும் உருண்டு திகழும் முத்துக்களைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்து பரதவர் பங்கிட்டுக் கொள்வர். இதனை அகநானூறு

“விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேன்இமிர் அகன்கரைப் பகுக்கும்

கானலம் பெருந்துரைப் பரதவன்”

என்கிறது (Rasamanikkanar, 1947).

சங்க காலத்தில் பாண்டியர்களின் தலைநகரமான, கொற்கை முத்துக்குளித்தல் தொழிலுக்குப் பெயர் பெற்றிருந்த துறைமுகமாகும்.

“முத்துப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்துறை”

“கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தின்”

“புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை

அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து”

என்ற சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் மூலம் பாண்டிய நாட்டின் துணைத் தலைநகரமும் துறைமுகப் பட்டினமுகமாகிய கொற்கைக் கடலில் முத்துச்சிப்பிகள் மலிந்து காணப்பட்ட செய்தியினை அறிய முடிகின்றது (Rasamanikkanar, 1947).

“தொன்றுதொட்டு பரதவர்கள் தங்கள் குலத்தொழிலாக முத்துக்குளிப்பை நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சியை முறியடித்துப் பின்னர் அரேபிய முஸ்லீம்களின் ஆதிக்கம் பாண்டிய நாட்டிலும் பரவத் தொடங்கியதால் பரதவர்கள் வாழ்க்கை சீர்குலைந்து, முசுலீம்களே இத்தொழிலில் நேரடியாக ஈடுபட்டுத் தலையெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். தாம் இழந்த சிறப்பை மீண்டும் பெறுவதற்காகப் பரதவர்கள் படை திரட்டிச் சென்று தூத்துக்குடியிலிருந்த ஆயிரக்கணக்கான முசுலீம்களைத் தாக்கி வென்றனர். பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களின் காரணமாக கி.பி. 1532 ஆம் ஆண்டில் பரதவர்கள் போர்ச்சுகீசியர்களின் உதவியை நாடினார்கள். இதனால் அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குள் முத்துக்குளிப்புத் தொழில் முழுவதும் போர்த்துக்கீசியர் வசமாயிற்று. பரதவர்கள் அனைவரும் கிறித்துவர்களானார்கள். போர்த்துக்கீசியர்கள் மணப்பாடு, புன்னைக்காயல், தூத்துக்குடி, வேம்பார் முதலிய இடங்களில் நிலையாகக் காலான்றிவிட்டார்கள். போர்த்துக்கீசியர்கள் பக்கபலம் இருந்ததால் விஜயநகர மன்னர்களுக்கோ அல்லது மதுரைப் பாண்டிய மன்னர்களுக்கோ திறை செலுத்தும் ஆட்சிப்பிடிப்பிலிருந்து பரதவர்கள் விடுபட்டுக் கொண்டார்கள். தூத்துக்குடியிலும் இலங்கையிலும் அதுவரை நடைபெற்று வந்த முத்துக்குளிப்புத் தொழில் ஆட்சி மாற்றம் காரணமாக ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. வணிக நோக்கில்தான் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள். இவ்வாறு அரசியல் போக்குகளில் பெரும் திருப்பங்களை உண்டாக்க முத்து ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கிறது” (Suryakantan, 1978).

தொடக்க காலத்தில் முத்தெடுக்கும் உரிமை பரதவரின் ஆளுமைக்குட்பட்டிருந்தது. முத்துக்குளித்தலில் தனிச்சலுகைகளைத் தந்திருந்தனர் என்பதை,

“அந்தக் காலத்திலிருந்தே முத்துக்குளித்துறையின் முழு உரிமையையும் பரதவ மக்களின் சார்பாக அவர்களின் சாதித் தலைவர் பெற்றிருந்தார். பரதவர்களும் கடலில் பெற்ற முத்துக்களில் ஒரு பகுதியை அந்தந்தக் காலங்களில் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்த அரசர்களுக்கு தங்கள் சாதித்தலைவர் மூலம் கொடுத்துவிட்டு மீதியை சந்தையில் விற்றுப் பெரும்பொருள் திரட்டி வந்தனர்” என்பதனை ஆழி துழ் உலகு நாவலில் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Joe D'Cruz, 2004).

முத்துக்குளிக்கும் முறை

நெய்தல் பாடல்களில் முத்துக்குளித்தல் பற்றிய கருத்துக்கள் அருகியே காணப்படுகின்றன. அகப்பாடல் ஒன்றில் சேந்தன் கண்ணனார் என்னும் சங்கப்புலவர், கொடிய சுறாமீன்கள் உலவும் கடற்பரப்பில் வலம்புரியின் முத்துக்களை எடுப்பதற்காகப் பெரிய படகுகளில் பரதவர்கள் சென்றதை,

“இலங்குஇரும் பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வான்றிமிற் பரதவர்.”

எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார் (Rasamanikkanar, 1947).

முத்துக் குளிப்பவர்களுக்கு மிகப்பெரிய எதிரி சுறா மீன்களே. முத்துச்சிப்பிகளை உண்பதற்கு இவைகளும் பெரிய அளவில் படையெடுக்கின்றன. இவை வந்துவிட்டால் முத்துக்குளிப்பவர்களையும் கடித்துக் கொன்று விடுவதுண்டு. இதைப்போன்ற காலங்களில் ஒட்டுமொத்தமாக அனைவரும் முத்துக்குளிக்காமல் இருந்து விடுகின்றனர்.

பரதவர்கள் ஆழ்கடலில் முத்தெடுக்கும் போது கொடுமையான சுறாக்கள் உலாவிக் கொண்டிருக்கும். அதற்கு அஞ்சவர்: மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சுறாக்களின் இயக்கத்தைத் தடுப்பர். இதற்கு மந்திரத்தால் கட்டி விடுதல் என்று பெயர்.

“அவர்கள் (பரதவர்) முத்தும், சங்கும் எடுக்கக் கடலில் மூழ்கினர். அத்துடன் மூழ்குமிடத்தில் சுறாக்கள் வராமல் இருக்க தடுப்பதற்குரிய மந்திரமும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.”

“மார்க்கோபோலா என்ற வெளிஸ் நகர வணிகப் பயணியும் இக்குடாவில் (வங்காளக்குடா) அளவில் பெரிய மீன்கள் (சுறாக்கள்) நிறைந்திருப்பதால், அவைகள் முத்துக்குளிப்பவர்களை அடியோடு கொன்றுவிடும். இக்கேட்டினைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு அவ்வணிகர்கள் தங்களுடன் மந்திரத்தால் வசியம் செய்யும் பலரை அழைத்துச் செல்வர். பார்ப்பனக் குடியைச் சேர்ந்த இரு மந்திரவாதிகள், அம்மீன்களின் மீது தாங்கள் கற்ற வித்தையை ஏவி, அதனால் மீன்களைத் தம் வயப்படுத்தி முத்துக்குளிப்பாருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதவாறு தடுத்து பாதுகாக்கின்றனர்.” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (Aravanan, 2003).

“இம்மந்திரவாதிகளை கடல்கட்டிகள் என்ற பெயரால் அழைக்கின்றனர். முத்துக்குளிப்பவர், இந்துவோ, முஸ்லீமோ, கிறித்தவரோ, யாராக இருந்தாலும் கடல்கட்டி சொன்ன பிறகே முத்தெடுக்கக் கடலுக்குள் மூழ்குகிறார்கள். மந்திரத்தால் விலங்குகளின் வாய்களைக் கட்டி உதவியதற்குக் கைமாறாகக் கடல்கட்டிகளுக்கு ஏறத்தாழ பத்து முத்துச் சிப்பிகளை முத்துக்குளிப்போர் ஒவ்வொருவரும் தருவார்கள். இத்தகைய கடல்கட்டும் நம்பிக்கை காலப்போக்கில் சிறிது சிறிதாகத் தளர்ந்து வருகிறது. ஆபத்துக்களைத் தவிர்க்கும் புதுமுறைக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.”

முத்துக்குளிப்பு எல்லாக் காலங்களிலும் நடைபெறும் தொழில் அல்ல. முத்துச்சிப்பி ஒட்டுப் பகுதிக்குள் வாழ்ந்து முத்தை உருவாக்க ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுகள் ஆகும். எனவே, முத்துக்குளிப்பும் ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் நடைபெறும். முத்தின் இந்த வளர்ச்சிப் பருவத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டியது மிக, அவசியம். இன்றைய காலங்களில் முத்துப் பண்ணை அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம் எனபதால் முத்துக்குளிப்பும் அரசாங்கத்தாராலேயே நடத்தப் பெறுகிறது. இதற்கென்று ஒப்பந்தகாரர்களும் செயல்படுகின்றனர். இவர்கள் அரசாங்கத்தின் முன் அனுமதி பெற்றுத் தங்களுடைய பணியாளர்களை அமர்த்தி முத்துக்குளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்கள். முத்துக்குளிப்பதற்கு நல்ல உடற்கட்டும் அகன்ற மார்பும் உடையவர்களே தகுதியானவர்கள். கடல் நீருக்குள் ஒன்றரை நிமிடமாவது மூச்சை அடக்கும் தன்மை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

“முத்துக் குளிக்க அனுமதி பெற்றோர் ஏறத்தாழப் பத்து பேர் ஒரு குழுவாக அமைந்து ஒரு படகில் ஏறிக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு அறுபது முதல் எழுபது படகுகள் வரை ஒரே சமயத்தில் தயாராகின்றன. எல்லாப் படகுகளும் முத்துப் பண்ணையை அடைகின்றன. முத்துக்குளிப்பு அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கே தொடங்கிவிடும்.” என்று துளசிதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Thulasidas, 2005).

கொற்கை நாவலில் முத்துக்குளிப்புத் தொழிலில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பவர்கள் தோடைகள் மற்றும் குழியாட்கள் என இருவரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கொற்கை நாவலில் முத்துக்குளிப்புத் தொழிலில் முக்கியமான பங்கு வகிப்பவர்களாக தோடைகள் மற்றும் குழியாட்கள் என இருவரைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இங்கு குழியோடிகளை விட வற்றங்களில் செல்லும் தோடைகளின் பங்கு இன்னும் முக்கியமானது என்றும் நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“குழியோடிகளைவிட வள்ளங்களில் செல்லும் தோடைகளின் பங்கு முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. குழிகல்லைப் பிடித்தபடி தலைகீழாகப் பாய்ந்து பயணிக்கும் குழியாள் தரைத்தடியவுடன் கல்லை விட்டுவிடுவான். கல்லை மளமளவென மேலிருந்து வள்ளத்தில் வைத்து கவனம் தவறாமல் காத்திருக்க வேண்டும். குழியாட்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பிட்ட நேரம்வரை மூச்சு நிற்கும். அதைக் கவனித்து மேலிருந்து சத்தம் கொடுக்க வேண்டும். நேரம் தப்பிவிட்டால் மூச்சுத்திணறி மேலே வருபவர்களைப் பாய்ந்து காப்பாற்ற வேண்டும். குழியாட்களைக் காப்பாற்றுவதில் பெரிய சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும். மூச்சடக்கி மேலே வருவார்கள். தளர்ச்சியில் நீந்த வலுவில்லாமலிருப்பான். பாய்ந்து உச்சந்தலை முடியைப் பிடிக்கும் தோடை, சோர்ந்தவனை சுயநினைவுக்குக் கொண்டுவர பிடரியில் ஒரு அடி கொடுப்பான். அடியை வாங்கிய பின்தான் அவனுக்கு மூச்செடுக்க ஞாபகமே வரும். இது தவறி சோர்ந்து வருபவன் முன்கை நீட்டித் தோடையை பிடித்துவிட்டால் பிறகு இவருவரின் கதியும் அதோகதிதான்” (Joe D'Cruz, 2004).

இதன் மூலம் குழியாட்களைக் காப்பாற்றுவதில் வள்ளத்தின் மேலே அமர்ந்திருக்கும் தோடைகள் மிகவும் கவனமாகச் செயல்பட வேண்டும். உச்சந்தலை முடியைப்பிடித்து மேலே வரும் குழியாளின் பிடரியில் ஒரு அடியைக் கொடுத்து சுய நினைவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும், என்பதையும் பாண்டிய மன்னனின் தலைநகரான கொற்கையில் முத்துக்குளிப்பு நடைபெற்ற முறையினையும் அறியமுடிகிறது.

முத்துக்குளிப்பதைப் பரதவர்கள் முத்துச்சிலாபம் என்ற சொல்லினால் குறிக்கின்றனர். சிலம் + இலாபம் எனப் பிரித்துக் கடலிலிருந்து வரும் நிதியம் எனப் பொருள்கொள்ளப்படுகிறது.

முத்துக்கிளிஞ்சல்களில் ஆண், பெண் என இருவகையுண்டு. ஆண் பெண் கிளிஞ்சல்களில் விந்துக்கள் வெளிப்பட்டு அவை ஒன்று கலந்து கிளிஞ்சல் புழுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. இப்புழுக்கள் வளரும்போது மேலே இருபக்கங்களிலும் உள்ள ஓடுகளும் வளருகின்றன. இப்புழுக்கள் கடல் மட்டத்தில் கோடிக்கணக்கில் திரிகின்றன. இவை வளர்ந்து கனத்துக் கடல்மட்டத்தின் கீழ்சென்று வாழத் தொடங்குகின்றன. இக்கிளிஞ்சல்கள் வளர்ந்து முதிர்கின்றன. சில வேளைகளில் இவை பூமியில் புதைந்து விடுகின்றன. இக்காலத்தில் இவற்றைக் கடல் குழியோடிகள் பெரிதும் எடுக்க முடியாது. சாதாரணமாகக் கரையிலிருந்து பத்து பன்னிரண்டு மைல்களில் உள்ள கடலில் மேடான பகுதிகள், பாறைகள் இவைகளில் இருப்பனவற்றையே “முழுக்காளிகள்” எடுக்கின்றனர். பெரும்பாலும் பதினைந்து பாகம் ஆழமுள்ள இடங்களில் மூழ்கிச் சிப்பிகளைப் பொறுக்கி வருகின்றனர். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வளர்ச்சிப் பெற்ற சிப்பிகள்தான் எடுப்பதற்குத் தகுதியானவை என்கின்றனர்.

“தூத்துக்குடியில் முத்துக்குளித்துறையில் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்கின்ற மீன்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் குளிப்பதற்குத் தகுதியான சிப்பிகள் எங்குள்ளன என அறிவிக்கின்றனர்” எனத் தூத்துக்குடி மாவட்ட மீனவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் என்ற ஆய்வேட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (Thulasidas, 2005).

“தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள முத்துப்படுக்கையெல்லாம் பரதவர்கள் தெளிவாக அறிந்துள்ளனர். அவற்றைத் தனித்தனிப் பெயர்களால் அடையாளம் காட்டுகின்றார். “தொள்ளாயிரம் பார், கூத்தாடிகள் பார் வாடாம்பதர்பார், சப்பித்தொம்பதூர் பார் ஆகியன சிறப்பாக குறிப்பிடுகின்றன. இந்தியக் கடற்கரைப் பார்களில் தொள்ளாயிரம்பாரே மிகச் சிறந்த பார் எனப் பரதவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்” என மேலும் சில தகவல்களை இவ்வாய்வேட்டின் வழி அறிய முடிகின்றது (Kanakasabha, 1962).

கொற்கையும் முத்தும்

தமிழீழப் புராணக் கதைகளின்படி கொற்கையில் ஆதிப்பாண்டியன் என்பவன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அவனது மக்களான பாண்டியன், சேரன், சோழன் என்போர் தென்பொருநை ஆற்றங்கரையில் ஆற்றுமுகத்துக்கு அண்மையில் உள்ள கொற்கையில் வாழ்ந்து பொதுவாக இருந்து வந்த இடம் முக்காணி (மூன்று சொத்துக்கள்) எனப்படுகின்ற ஊராகும். முக்காணி என்ற இடத்திலே இடைக்காலப் பாண்டியர்களின் ஆட்சிபுரிந்து அதன் ஒரு பகுதி ஆகிய கொற்கையில் வளர்ந்து மதுரையில் குடியேறியது. இவர்கள் ஆதியில் கொற்கையில் ஆட்சி புரிந்ததால் கொற்கையான், கொற்கை வேந்தன், கொற்கை மாறன் போன்ற பட்டங்களைச் சூடிக் கொண்டனர். பாண்டிய அரச குலத்தை நிறுவியர் என்று கருதப்படும் ஆதிப்பாண்டியனாகிய குலசேகரனுக்குக் கொற்கையான் என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றான மதுரைக்காஞ்சியில் மதுரை மட்டும் அன்றி கொற்கையின் சிறப்பும் வியந்து ஓதப்பட்டுள்ளது. உலகில் புகழ்பெற்று விளங்கும் மூதூர் என்றும், முதிர்ந்த முத்துக்கள் மலிந்த முதுமைப்பட்டினம் என்றும் முத்துக்குளிக்கும் முதுமக்கள் வாழும் முதுபெரும் நகர் என்றும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

“பேருலகத்து மேளந் தோன்றிச்

சீருடை விழுச்சிறப்பின்

விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்

இலங்குவளை இருஞ்சேரிக் கள்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து

நற்கொற்கை”

முத்துக்கள் கடலில் பல இடங்களில் கிடைக்கலாம் (Raghavan, 1964). ஆனால் கொற்கைக் கடலில் கிடைக்கும் முத்துக்களுக்கு இணையான நன்முத்துக்கள் உலகில் எங்கும் காணமுடியாது அன்றியும் அங்கு பாறைகளின் அண்மையில் இருக்கும் அவைகளை எடுப்பதற்கு அத்தொழிலில் அனுபவமும் திறமையுள்ள மீன்பிடிக்கும் பரதவர்கள் நீரில் மூழ்கி நெடுநேரம் கடலினுள் இருந்து கூடைகளில் வாரி வாரி எடுத்துத் தோணியில் ஏற்றி வந்து விற்பர் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இதன் மூலம் கொற்கை முத்து வாணிகத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பதை நன்கு அறிய முடிகிறது.

“சங்க காலத்துக் கொற்கை கடற்கரையில் இருந்தது. கடல் இப்பொழுது நான்கு கால் பின்னோக்கிச் சென்றுள்ளது. கொற்கையின் அருகில் கடலொடு கலந்து பொருநை காலப்போக்கில் கொணர்ந்த மண் கொற்கைத் துறைமுகத்தை மண்மேட்டிச் செய்துவிட்டது. அதனால் கொற்கை காலப்போக்கில் பயனற்ற துறைமுகமாகிவிட்டது” என்று குறிப்பிடுகின்றார் ம. இராசமாணிக்கனார். இத்தகைய கொற்கை முத்தின் சிறப்பினை ஜோ.டி. குரூஸ் தன்னுடைய கொற்கை நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கிலுக்குத் தண்டலும் தமிழேன் கர்டோசாவிடம் பாண்டியம்பதியின் முத்துச்சிலாபத்தின் பெருமையினை எடுத்துரைக்கின்றார் (Raghavan, 1964).

“முத்துச் சிலாவமின்னா லேசா...” என்றார் கிலுக்கு,

“இலங்கை மன்னாரிலிருந்து இந்தப்பக்கம் குளச்சல் திருவனந்தபுரம் வரையிலான பரந்த முத்துப்படுகையில் எங்கு எந்த வகையான சிப்பிகள் வரும். அவை குறிப்பிட்ட காலத்தில் எங்கு இடப்பெயர்ச்சி செய்யும் என்பது பரதவக் குழியாட்களுக்கு அத்துப்படி. சிப்பிகள் தங்கும் பாற்கடலை எப்படிச் சென்று அடைவதென்பதற்கான வரைபடம் பாண்டியம்பதி அரண்மனையின் ராஜவிசுவாசத்தோடு பாதுகாக்கப்படுகிறதாகச் சொல்கிறார்கள். வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் என்னென்னவோ செய்து பார்த்தது. ஆனாலும் முத்துச் சிலாவத்தை மட்டும் நடத்த முடியவில்லை. வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தால் ஏற்பாடு பண்ணப்பட்டு அனுப்பப்பட்ட மாற்றுக்குழியாட்கள் சங்குகளைத்தான் பார்த்துவிட்டு வந்தார்களேயல்லது எவர் கண்ணிலும் முத்துச்சிப்பிகள் தட்டுப்படவேயில்லை” (Joe D'Cruz, 2013).

இக்கூற்றின் மூலம் முத்துச்சிப்பிகள் எந்தப் பகுதிகளில் கிடைக்கும். எங்கு இடப்பெயர்ச்சி செய்யும் என்பது பரதவக் குழியாட்கள் நன்கு அறிந்திருந்ததையும், பாண்டியம்பதி அரண்மனையில் சிப்பிகள் தங்கும் பாற்கடலை எப்படிச் சென்று அடையலாம் என்பதற்கான வரைபடம் இருந்ததையும் காணமுடிகிறது.

கொற்கை முத்தினை ஏலத்திற்கு எடுப்பதற்காக அயல்நாட்டு வணிகர்களும் தமிழ்நாட்டிற்கு வருகை தந்தனர். துறைமுகத்தில் தமிழ்நாட்டுக் கலங்களும், தோணிகளும், ஓடங்களும் அயல்நாட்டுக் கலங்களும் குழுமிநின்றன. சுங்கச்சாவடிக்கு அண்மையில் அழகிய சோலைகள் பல இருந்தன. எழிலுடன் எண்ணற்ற தாழைமரங்கள் நின்றன.

“முண்டங் கெழீஇய மோட்டுமணல் அடைகரைப்

பேயயத் தலைய பிணர்அரைத் தாழை

எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்ப பலவுடன்

வயிறுடைப் போக வாலிதின் விரிஇப்

புலவுப் பொருது அழித்த பூநாறு பரப்பின்

நல்தேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை”

என்று சங்க நூலான அகநானூறு கூறுகிறது (Rasamanikkanar, 1947).

கொற்கை முத்திற்காக அயல்நாட்டு வணிகர்கள் பலரும் பல நாடுகளில் இருந்து வந்திருந்தனர் என்பதை கொற்கை நாவலில், “முத்துச்சிலாவத்திற்கான தேதியினை அறிவித்த பின்பு, குழியாட்கள் வள்ளங்களை நோக்கி வந்த வண்ணம் இருந்தனர். அப்போது இடைச்சிவிளையிலிருந்து பிழைப்புத்தேடி வந்த பிச்சைக்கனி, காளவாசல் கடற்கரையில் தங்கியிருந்து கருப்பட்டி தொழில் செய்தான். கருப்பட்டி தொழில் செய்வதால் பலரையும் அறிந்து வைத்திருந்தான். பிச்சைக்கனி, தஸ்நேவிஸிடம் கூட்டம் பெருவாரியாக இருக்கும் போலிருக்கே என்று அருகில் வந்தான். தஸ்நேவிஸிடம் முத்துச்சிலாபம் என்று குடிசைகளில் வில்வண்டிகளும், குதிரைவண்டிகளுமாக தேரிக்காட்டில் நிற்கின்றன. அதனை அறிந்து கொள்வதற்காகத்தான் வந்ததாக கூறினார் பிச்சைக்கனி”

“முத்துச்சிலாவம் முத்துச்சிலாவம்”

“சிலாவம் முடியும் இறுதிநாளில் நடக்கும் ஏலத்திற்காக முன்கூட்டியே வந்து கடற்கரைச் சரிவுகளிலும், சங்குமால் பக்கமும் அங்காங்கே கூடாரமடித்து பம்பாயிலிருந்தும், வங்காளத்திலிருந்தும் வந்திருந்தார்கள்” என்பதன் மூலம் கொற்கை முத்தின் சிறப்பு நன்கு அறியப்படுகின்றது. இதுமட்டுமன்றி பழம்பெரும் சங்க ஏடுகள் பலவற்றிலும் கொற்கை முத்தின் சிறப்பானது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு நடைபெற்ற முத்துவாணிகம் உலகத்தினர் கவனம் முழுவதையுமே ஈர்த்து நின்றது. உரோமர் நாட்டிலும், கிரேக்கர் நாட்டிலும் எகிப்து நாட்டிலுமுள்ள அரசர்களும், அரசிகளும் பெரும்பணம் படைத்த சீமாட்டிகளும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு கொற்கையின் பெயரை அறிந்திருந்தனர். கொற்கை முத்தால் அவர்கள் கவரப்பட்டிருந்தனர். பண்டமாற்று முறையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து அயல்நாட்டினர் விரும்பி வரவேற்ற முக்கிய பொருள்களில் முத்து குறிப்பிடத்தக்கது என்பது தெளிவாகிறது (Joe D'Cruz, 2013).

பாண்டிய நாட்டின் சீர்மிகு துறைமுகம் கொற்கை. உலகுக்கெல்லாம் முத்தினை அள்ளித்தெளித்து அழியாப்புகழ் கொண்டது அத்துறைமுகம் தமிழகத்தை முதன்முதலில் உலகறியச் செய்த ஒப்பற்ற பட்டினம் கொற்கை. “பிள்ளி என்னும் உரோமனியர் பரதவ நாட்டிலுள்ள முக்கிய நகரமான கொற்கை. முத்துக்குளிப்புத் தொழிலுக்கு உரிய ஒரு நடுவிடம். இந்நகரமக்கள் பெரும்பாலோர் முத்துக்குளிப்போராகவும், சங்குப்போராகவும் இருந்தனர். முத்துக்குளித்தல் பாண்டி நாட்டின் அரசியல் வருவாயில் ஒரு பெரும்பகுதியாக இருந்த காரணத்தினாலேயே பட்டத்து இளவரசர் அங்கேயே தங்கியிருப்பது வழக்கமாயிருந்தது” என்று முத்துக்கண்ணப்பன் கூறியுள்ளார் (Thulasidas, 2005).

தென்னாட்டு முத்தின் பெருமையை ஒளவையார், வலிமை வாய்ந்த யானைகளை உடையது சேரநாடு, வளமான சோறு உடையது சோழநாடு, சிறப்பான முத்துக்களை உடையது பாண்டிய நாடு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“வேழ முடைத்து மலைநாடு; மேதக்க

சோழவளநாடு சோறுடைத்து: - பூழியர்கோன்

தென்னாடு முத்துடைத்து”

இப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சேர, சோழரைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது பாண்டியனின் தென்னாட்டு முத்தையும் பாடிப் பெருமைச் சேர்த்துள்ளதன் மூலம் பாண்டியநாடு முத்தால் வளமடைந்தது என்பதையும் காணமுடிகிறது (Thulasidas, 2005).

நெல்லை நாட்டிலே பிறந்து எல்லையற்ற புகழ்பெற்ற குமரகுருபரர், குமரித்துறை, கொற்கைத் துறை, பொருணைப் பொதியமலையின் அருவி போன்ற இடங்களில் முத்துக்கள் கிடைத்தன என்றார். இதனை,

“கோடும் குவடும் பொருதரங்கக்

குமரித்துறையில் படுமுத்தம்,

கொற்கைத் துறையில் துறைவாணர்

குளிக்கும் சலாபக் குவாலமுத்தும்,

ஆடும் பெருந்தண் துறைப்பொருனை

ஆற்றில் படுதெண்ணிலாமுத்தும்

அந்தண் பொதியத் தடஞ்சாரல்

அருவி சொரியும் குளிர்முத்தும்”

என்னும் பாடல் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன (Rasamanikkanar, 1947).

முத்துக்களைப் பிரித்தெடுக்கும் முறை

முத்துக்கள் பொதுவாக வருடத்தின் குளிர்ந்த காலங்களில் அறுவடை செய்யப்படுகின்றது. அறுவடைக்குப் பிறகு உப்பில்லா தண்ணீரிலும், உப்பிலும் கழுவப்படுகின்றது. தேவையற்ற தூசுகள் உப்புடன் உரசுவதால் நீக்கப்படுகின்றன.

முத்துக்கள் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

“யு கிரேட் -ஒரு குறையும் அற்றது.

ஒரு குறை மற்றும் சிறிய குறைகள் உள்ள முத்துக்கள்.

டி கிரேட் -பெரிய குறைகள் உள்ள முத்துக்கள்

ஊ கிரேட் -முக்கியத்துவம் இல்லாத முத்துக்கள் பாதி நல்லது பாதி

பழுதுடையதுமான முத்துக்கள்.”

என்று முத்துக்களைப் பிரித்தெடுக்கும் முறைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (Joe D'Cruz, 2004).

முத்துச்சிப்பிகளில் இருந்து முத்துக்களை பிரித்தெடுக்கும் முறையைப் பற்றி கொற்கை நாவலில் பதிவிட்டுள்ளார் (Joe D'Cruz, 2004).

“மரவீட்டுப் பக்கமிருந்து தொட்டியை நாலைந்து சுதேசிகள் இறங்கிக் கிண்ட, காற்றுவாக்கில் குடலைப்பிடுங்கும் நாற்றம் வந்தது. முத்துச்சிலாபத்தில் நாள்தோறும் அரசாங்கத்துக்கு வரும்

சிப்பிகளைத் தொட்டிகளில் போட்டு வைத்துக் காவலுக்கு குதிரைப் போலீசார் நிற்பது வழக்கம். சிப்பிகள் அழுகி, வெடித்து நாற்றமெடுக்கும். பின் கடற்கரைப் பருமணலை அள்ளி உள்ளே போட்டு சுதேசிகள் பிசைவார்கள். அழுகிய சதைக்குள்ளிருந்து முத்துக்கள் வெளியே வரும் என்பதன் மூலம் சிப்பியிலிருந்து முத்தைப் பிரித்தெடுக்கும் போது அழுகி நாற்றமெடுக்கும் சதைக்குள் இருந்து முத்தானது கிடைக்கும் என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம் (Joe D'Cruz, R.N., 2013). சங்க கால நெய்தல் பாடல்களில் முத்துக்களைப் பிரித்தெடுக்கும் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. கொற்கை முத்தின் சிறப்பினை இருகாலக்கட்ட இலக்கியங்களிலும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முடிவுரை

கொற்கை நாவலில் முத்துக்குளிப்புத் தொழிலில் தோடைகள் மற்றும் குழியாட்கள் இருவரும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர். பரதவர்கள் ஆழ்கடலில் முத்தெடுக்கும் போது கொடுமையான சுறாக்கள் தாக்காமல் இருப்பதற்கு மந்திரங்களைக் கூறிக் கட்டுப்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடிகிறது. கொற்கை முத்தினை ஏலத்திற்கு எடுப்பதற்காக அயல்நாட்டு வணிகர்களும், தமிழ்நாட்டிற்கு வருகை புரிந்தனர் என்பதன் மூலம் கொற்கை முத்தின் சிறப்பினை நாவலின் மூலம் நன்கு அறியமுடிகிறது. முத்தெடுப்பவர்களுக்கு ஏற்படும் ஆபத்துக்களையும், துன்பங்களையும் எவ்வாறு கையாளுகின்றனர் என்பதையும் காணமுடிகிறது. இத்தகைய துன்பங்களும் அவலங்களும் பரதவர்களுக்கு மட்டுமே என்பதையும், பரதவர்கள் எதிர்கொள்ளக்கூடிய சிக்கல்களையும் சவால்களையும் உலகமக்கள் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் ஜோ.டி. குருஸ் நாவலில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

References

- Aravanan, K. P., (2003) Thedal Thoguthi-2, Tamil kottam, Chennai, India.
- Joe D'Cruz, R.N., (2004) Aazhi sool ulagu, Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., Nagercoil, India.
- Joe D'Cruz, R.N., (2013) Korkai, Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., Nagercoil, India.
- Kanakasabha, V., (1962) Aayirathil Thon Nur Aandukku Murpatta Tamilagam, Kalagha veeliyeedu, Chennai, India.
- Raghavan, V.S.V., (1964) Marco Polo, Lotus Pathippagam, Chennai, India.
- Rasamanikkanar, Ma., (1947) Sanga Ilakkiya varalaru, Thanjai Tamil Karanthai Sangam, Thanjai, India.
- Selvi, T., (2009) Kadal Val Uyirinangal, Babu Pathippagam, Trichy, India.
- Suryakantan, (1978) Gramma Samuthaiyam, Meenakshi Puthaka Nilayam, Chennai, India.
- Thulasidas, R., (2005) Muththum Pavalamum, Tamil University, Madurai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License